

“El Moto-club estava molt animat en aquella hora del vespre. Les taules del carrer eren plenes i quasi no es cabia a la barra. Em vaig deixar anar en l’ambient del bar.

- Una cervesa, Sam?

- Que sigui ben freda, nano.

El Moto-club és un bar mitjà de la Rambla, cèntric, fa cantonada i és davant per davant del meu despatx. Hi va gent jove que no vol ser vulgar, els motards, els esnobs i els funcionaris de les dependències del govern que hi ha disseminades per la Rambla, encara que alguns, els dels staff, prefereixen indrets no tan sorollosos, amb clients més reposats.

- Quina set!

- Aquí la tens. Gelada, Sam. Ben gelada.

- Ffff! Em bull la caldera.

Se m’havia assegut una mossa al tamboret del costat. Anava girant d’un costat a l’altre i amb els genolls em fregava els malucs. Clac-clac, cla-clac, d’una banda a l’altra, clac-clac, empipadora ella. Em va mirar, descarada, com si ens coneguéssim de tota la vida o busqués bronca.

- Que dius que et bull, xato?

M’hi vaig girar de mala gaita. No m’agradava que es fiquessin amb mi, encara que fos una nena espectacular com aquella, ni que m’anessin donant copets als malucs amb els genolls per jugar amb la meva paciència (...)

Margarida Aritzeta. **El correu de Trípoli**. La Magrana, 1990. pp. 8-9